

V sobotu 7.5. ve čtyři hodiny brzy ráno jsme odjížděli autobusem na výlet do Bavorska s CK Intertrans Plzeň. Tentokrát bez Miši, která zůstala na Jahodnici s babičkou a dědou. Měl to být výlet velmi intenzivní a pro malé dítě namáhavý. A také byl. I Katunka (13 let) byla jeho nejmladším účastníkem.

Bylo chladno a jemně poprchávalo. Na hranicích je už naše cestovní doklady nezajímají a tak jsme projeli bez většího zastavování. V autobuse se sešli turisté z Liberce, Prahy, Berouna a Plzně.

Projeli jsme Mnichov, který v těchto jarních dnech také oslavuje konec války. Jen o trochu dříve. Již v dubnu. Mnichov byl za války bombardován a zničen ze 45%, padlo 6 tisíc Mnichovanů. Město Mnichov bylo kdysi dávno založeno skupinkou mnichů, kteří sem přišli a usadili se. Jeli jsme okolo centra. Zahlédli jsme budovy a olympijskou arénu z r. 1996, kterou v té době navštívil i Bruce a tak si zavzpomínal. Pak jsme již pokračovali a sledovali nádhernou úrodnou krajinu, plnou polí. Jižní Německo- Bavorsko, se vyznačuje především nejrozsáhlejším zemědělstvím a to hlavně v pěstování brambor, chmelu a žita. Také se všude pasou a pomalu přežvykují krávy „Milky“, které jsou také nejlepší v Německu. Tím se dostává Bavorsko i na první místo v mléčné výrobě. Když byla Katunka malá, ptala se nás, zda opravdu existují fialové kravičky, takové jaké znala z čokolády Milky. Neexistují, ale jako plyšové hračky se tu všude prodávají. Bavorsko má 12 milionu obyvatel, nejvíce obyvatel ze všech spolkových republik Německa a také největší rozlohu. Vůbec vše mají Bavory nej. Patří sem i nejnavštěvovanější rekreační oblasti jak pro samotné Němce, tak i zahraniční turisty, kteří jezdí hlavně do bavorských Alp. Historie Bavorska je dlouhá a nebudu s ní zatěžovat do detailů. Prolíná se neustále i s tou naší českou. Silná historická pouta přezívají již od středověku, a to tak silně, že i v současnosti se lidé rozhodli pojmenovat společnou dálnici, která povede z Plzně do Norimberka, Via Karolina. I kdysi tudy prý vedla cesta stejnou trasou, po které jezdili naši dávní páni.

Na tomto výletu nás ale nejvíce zajímal bavorský král Ludwig II., protože jsme se rozhodli navštívit několik jeho hradů a zámků. Ludwig II. vládl Bavorsku na konci 19. století a jako vladař se neosvědčil. Žil si ve svém nereálném světě, který si okolo sebe vytvořil. Lid ho však miloval, protože díky svým zálibám musel neustále něco stavět a vyrábět a tak zaměstnal neskutečné množství dělníků. My jsme jako první navštívili zámek Neuschwanstein (Noj-švan-štajn), který je velmi slavný a nám velice blízký, protože jsme jeho kopii poprvé viděli v Disney Světe na Floridě. Pan Walt Disney, podle modelu tohoto bavorského zámku Ludwiga II., přidělil zámek v jeho říši pohádek Spící Krasavici, po našem Šípková Růženka, a ten se stal i dominantou každého Disneylandu na světě. Zámek stojí vždy v centru parku a konkrétně v Disney Světe je téměř velký jako originál. U nás v Kalifornii v Disneylandu (Disneyho Země) je ten první padesátiletý jen maličký (asi jako větší rodinný domek-vila). Evropané ho pak znají z Disneylandu v Paříži.

Zpět k Ludwigovi: Ludwig II. miloval operu a to především vše od Richarda Wágnera. To také mapovalo dál jeho život. Ať už byl vládcem jakýmkoliv, rozhodně po sobě zanechal dílo pohádkově kouzelné. Takové i jaký byl jeho život, který však neskončil jako pohádka, ale spíše jako tragická opera. Ve svých 41 letech byl Ludwig II. prohlášen svými ministry za nesvéprávného a druhý den nalezen mrtvý- utopen v jezeře i se svým lékařem. Dodnes se neví zda to byla nehoda, sebevražda či vražda. Jisté je, že se ho však vláda potřebovala zbavit, jelikož bavorská pokladnice byla prázdná a více pohádkových plánů na cestě. Jen několik týdnů po jeho smrti se zámky nechaly otevřít veřejnosti a je tomu tak dodnes. Zámek Neuschwanstein ročně navštíví přes milion turistů z celého světa.

Měli jsme moc milou a příjemnou paní průvodkyni Alenu z Plzně, která se nám velmi věnovala. Veškeré komentáře jsou dnes i pro české turisty nahrané na zámcích a hradech v našem jazyce. Bruce se shodou okolností připojil k jedné americké skupině a tak i on si vše vyslechl ve své rodné řeči. Ostatní mu vždy přeložím já a teď už z větší části i Katunka.

Odpoledne jsme pokračovali dále do městečka Fussen, které reprezentovalo typické, starobylé město s mnoha malbami, kterým se říká optický iluzionismus. Například to vypadá tak, že

je na budově okno, ono tam ale doopravdy není je jen namalované. Hlavně rámy, okraje budov, lemování a štíty je tak oblíbené malovat a domy tím zdobit. Pak už jsme si těchto maleb všimli všude a Bavorsko je jimi doslova poseté. Ve Fussenu nám začalo poprchávat a kapky přešly v déšť. Na noc jsme přešli do rakouských Tyrol, městečka Reuter, obklopeného Alpami a ubytovali se v útulném alpském hotelu Koruna.

Přes všechnu tu Německou historii a různé zkušenosti s německým národem, mám Němce i Rakušáky ráda. Neznám je natolik, ale to co vidím se mi líbí a vyhovuje mi. Mám ráda jejich organizaci, čistotu a pracovitost. Náš pokojík byl uklizený do třpytíva. Z mých předešlých dopisů o cestování víte, že nemám moc ráda hotely a často si pokoj vystříknu desinfekcí hned jak do něj vstoupím. Čestně přiznávám, že v Německu ani Rakousku nedesinfikuji. Není to třeba.

Dali jsme si dobrou večeři a žejdlík místního pivečka a vytuhli v našich naškrobených peřinách. Ráno nám přichystalo překvapení. Déšť se změnil přes noc na sníh a nás obklopila zimní pohádka. Všechny stromy obalené mokrým sněhem a padalo dál. Všichni jsme statečně nasedli do autobusu a ptali se, co bude za takového počasí dál? V neděli nás čekala návštěva zámku Linderhof, také postaveného Ludwigem II. Teplé oblečení jsme měli. Do Evropy vždy vozím všechny bundy s kapucí, tak i teď se nám to vyplatilo.

Na zámku Linderhof nás nejvíce zaujaly dvě věci. Zaprvé jídelní stůl umístěný na výtahové desce. Stůl sjel výtahem do podzemní kuchyně, tam ho připravili a prostřený jel zpět do jídelny. Podivínský pán tak nebyl nikdy rušen a jídlo se mu zjevovalo nebo naopak mizelo jako mávnutím kouzelného proutku. Druhá zajímavost byla umělá krápníková jeskyně za palácem, vystavěná jako divadlo, kde se hrály pro krále jeho oblíbené opery. Topilo se horkým vzduchem. Dno jeskynního jezera se vytápělo tak dlouho, až se v něm ohřála voda. Pára z jezera pak vyhřívala divadelní prostory jeskyně.

Tento král měl opravdu úžasné výmysly na všech svých usedlostech a lidé uchvacuje a fascinuje dodnes natolik, že nás i všechny nutilo o něm přemýšlet. K výhodě jistě také je, že to byl velký krasavec, černovlasý, vysoký 190 cm pohádkový princ-samotář a snilek s tragickým koncem. Navíc nám není vzdálený tak časově, jen něco přes sto let.

Kdo zná Alpy ví, jak jsou krásné. Bruce, který se narodil v horách ještě větších, Alpy fascinují svým odlišným vzhledem. Člověk by si řekl hory jako hory, ale není to pravda, i hory jsou různé. Po cestě jsme se ještě zastavili v několika kostelech a klášteřích a Katunka se začala cítit překulturizovaná, jak to sama nazývala. Všem se nám líbila změna z kultury k přírodě. Počasí se do oběda vybralo, popojelo se dál, přestalo sněžit, vykouklo slunce a vše bylo šťavnaté. Zelená tráva, na ní krávy se zvonci, ovečky, všude plno pampelišek a lučního kvítí. Prošli jsme se u jezera Eibsee. Za ním se bělaly Alpy s nejvyšší horou Německa Zugspitze (2964m).

Dojeli jsme do městečka Garmisch-Partenkirchen, kde se v roce 1936 konaly předválečné zimní olympijské hry. I celá stavba olympijského areálu je vystavěna v hitlerovském totalitním duchu. Byl konec našeho druhého intenzivního dne na cestách a tak lidi už jen tak postávali u autobusu, napájeli se kafičkem od řidičů a diskutovali o zážitcích. Přestože jsme měli čas na rozchod, nikdo toho už nevyužíval. Jen Bruce a Katunka nelenili. Vyběhli k nedaleké dráze a nechali se vyvézt na kopec na horských bobech, na kterých pak sjížděli zpět dolů v uměle vystavěném korytu. Říká se tomu Alpské skluzavky. Moc se jim to líbilo a završilo to tak náš už bezvadný výlet. KD ☺